

Adam Mickiewicz - biografia

Adam Mickiewicz (1798-1855) – to wybitny poeta, zaliczany do grona trzech wieszczów literatury polskiej (pozostali to: Juliusz Słowacki i Zygmunt Krasiński), dramaturg, publicysta i działacz społeczny epoki romantyzmu.

Adam Bernard Mickiewicz (herbu Poraj) urodził się 24 grudnia 1798 roku w Zaosiu pod Nowogródkiem na Litwie, w zubożałej rodzinie szlacheckiej. Ojciec Adama – Mikołaj Mickiewicz – był adwokatem, zaś matka Barbara wywodziła się ze szlacheckiego rodu Majewskich. Po ukończeniu szkoły powiatowej w Nowogródku młody Mickiewicz w 1815r. **rozpoczął studia na Uniwersytecie Wileńskim**. Z tego okresu pochodzą pierwsze próby literackie poety: przekłady Voltaire'a, „Kartofla”, „Warcaby” oraz „Zima miejska” (pierwszy tekst Mickiewicza który ukazał się drukiem w „Tygodniku Wileńskim”).

W czasie studiów Mickiewicz **brał czynny udział w działalności tzw. Towarzystwa Filomatów**, tworząc liryki, które w przyszłości stały się programowymi dziełami nowej epoki literackiej (np. „Oda do młodości”). W tym samym czasie Mickiewicz przeżył swoją pierwszą – nieszczęśliwą – **miłość do Maryli Wereszczakówny**, szybko poślubionej przez hrabiego Wawrzyńca Puttkamera. Uczucie to wywarło trwały wpływ na światopogląd poety i znalazło odbicie w jego lirykach („Do M****”) oraz dramatach („Dziady cz. IV”).

W 1822 roku ukazał się pierwszy tom „Poezji” młodego poety, zawierający „Ballady i romanse” oraz liryki. Drugi tom „Poezji” (zawierający poemat „Grażyna” oraz II i IV cz. „Dziadów”) został wydany rok później. W latach 1819-1823 Mickiewicz pracował jako nauczyciel literatury i historii w Kownie. **W 1823 roku, po śledztwie władz carskich oraz wykryciu tajnych organizacji młodzieżowych, został aresztowany i uwięziony** – wraz z najbliższymi przyjaciółmi – w wileńskim klasztorze bazylianów. Skazany na zesłanie w głąb Rosji, opuścił Litwę w 1824 roku. Podczas pobytu w Rosji (Petersburg, Odessa, Moskwa, Krym) związał się ze środowiskiem przyszłych dekabrystów. **W 1825 roku odbył wycieczkę na Krym**, upamiętniając wrażenia z podróży w „Sonetach odeskich” i „Sonetach krymskich” wydanych w 1826 roku.

W tym czasie Mickiewicz zyskał sławę i miano wybitnie utalentowanego poety. Dzięki pomocy rosyjskich przyjaciół udało mu się przedostać na zachód Europy. Przeprowa Mickiewicz objęła takie kraje jak: Niemcy, Szwajcaria, Włochy. W Rzymie poetę zastała wiadomość o wybuchu powstania listopadowego. **Mickiewicz podjął nieudane próby przedostania się do objętej walkami Wielkopolski (1831 r.)**. Po upadku powstania przebywał przez jakiś czas w Dreźnie (tu powstała m.in. III część „Dziadów”). W 1832 roku udał się do Paryża, dzieląc los tysięcy polskich emigrantów.

W 1834 roku Mickiewicz wziął ślub z Celiną Szymanowską (para miała sześcioro dzieci). **Na emigracji rozpoczął pracę publicysty i wykładowcy** (był profesorem literatury łacińskiej na akademii w Lozannie i wykładowcą literatury słowiańskiej w College de France). W tym czasie powstawało jedno z najważniejszych dzieł literatury polskiej – poemat „Pan Tadeusz”.

Mickiewicz interesował się działalnością **Andrzeja Towiańskiego** – mistyka, twórcy tzw. polskiego mesjanizmu. W 1844 roku poeta został zawieszony w czynnościach profesora za jawne głoszenie towianizmu. Po wybuchu Wiosny Ludów udał się do Włoch i stworzył tzw. legion polski. W 1855 roku wyjechał do Turcji w celu wsparcia twórców kolejnych polskich oddziałów (tworzonych pośpiesznie po wybuchu wojny krymskiej).

Mickiewicz zmarł nagle podczas pobytu w Konstantynopolu, prawdopodobnie na cholerę (26 listopada 1855 r.). Jego ciało zostało pierwotnie pochowane na cmentarzu w Montmorency. Do Polski przewieziono je w 1890 roku i pochowano na Wawelu.

Wybrane dzieła:

1818 – „Zima miejska” (debiut)

1819 – „Kartofla”

1820 – „Oda do młodości”, „Pieśń filaretów”

1822 – „Ballady i romanse” („Poezje t. 1”)

1823 – „Poezje t. 2” („Grażyna”, II i IV cz. „Dziadów”)

1826 – „Sonety odeskie”, „Sonety krymskie”

1828 – „Konrad Wallenrod”

1831-32 – „Reduta Ordoną”

1832 – „Dziadów cz. III”, „Księgi narodu polskiego i pielgrzymstwa polskiego”

1834 – „Pan Tadeusz”

1837 – „Konfederaci barscy”

1845 – „Literatura słowiańska”

1848 – „Skład zasad”